

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1933.

Štev. 9

Prelepa majniška Gospa,
v srce položi nam Gospoda Jezusa,
v podobi kruha skritega Boga!

Živ tabernakelj.

Magdica je imela zelo pobožno mamo, ki je pristopala pogosto k sv. obhajilu. Tudi danes se je odpravila v cerkev. Deklica bi bila šla tako rada ž njo, toda mama ji tega ni dovolila, ker je bila Magdica stara šele tri leta, pot do cerkve pa je bila zelo dolga.

Povedati moram, da je Magdica zelo rada ubogala. Vsedla se je vsa zadovoljna na nizko pručico in je zrla skozi okno. Ko je zagledala vračajočo se mamo, ji je stekla nasproti, jo prijela za roko in jo tesno objela.

»Kaj ti je, Magdica?« jo vpraša mama.

Deklica stisne mamino roko še močneje in vzklikne vsa blažena:

»O mama, treba je, da sem prav blizu tebe, ker je ljubi Jezus v tebi.«

Mama je bila teh besedi zelo vesela, saj je v njenem srcu resnično prebival Odrešenik, njeno srce je bil živ tabernakelj. Živi tabernaklji so vsa srca, kadar stopi vanje Gospod Jezus.

Magdica pa je postala velika svetnica: sv. Magdalena Paciška.

*

V bolnici je ležal zelo dober mladenič. Duhovnik je hotel postati, pa je prišla bolezen in ga je vrgla na smrtno posteljo.

Njegova uboga mati je bila radi tega zelo žalostna. Leta in leta je delala, vezla in šivala, da bi mogla sina šolati. In tako iskreno je hrepenela, da bi ga videla kot duhovnika pred oltarjem.

Nekega jutra se ji je zdel bolnik nekoliko boljši. Toda to je bil le videz. Francek se je zelo trudil, da ji je prikril svoje bolečine. Prosil jo je:

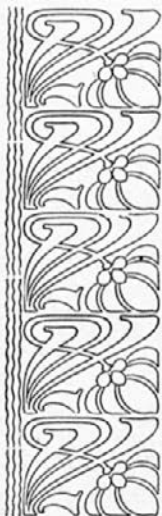
»Ljuba mamica, zgodaj je še: napravi mi veselje in pojdi k sveti maši, danes je ravno obletnica mojega prvega svetega obhajila.«

Na to mati ni mislila. Pa je bilo res tako: pred petimi leti je prejel Francek prvikrat Gospoda v srce.

Mati se še ni vrnila, ko je postalo mladeniču zelo slabo. Čutil je, da se bliža konec. Zaprošil je, naj mu prineso sv. obhajilo. V par minutah je bilo vse pripravljeno. Odrešenik je poslednjikrat stopil v nedolžno dečkovo srce. Komaj mu je duhovnik podal sv. Hostijo, je odprl umirajoči še enkrat oči

in se je nasmehnil, kot da vidi pred seboj nekaj nedopovedljivo lepega — nato je nagnil glavo in njegova duša je bila že pri ljubem Bogu.

Tedaj vstopi v sobo mati. Pred seboj zre duhovnika s ciborijem, tam zraven ob postelji kleči usmiljena sestra z mrtvaško svečo v roki in joka. Precej je razumela, da je njen Francek umrl.

Živi tabernaklji so vsa srea, kadar stopi vanje Gospod Jezus.

Prvi trenotek je mislila, da bo morala umreti tudi sama, toda bila je pobožna, močna mati.

Stopila je k svojemu mrtvemu sinu in mu položila roko na srce. Vrgla se je na kolena in je počastila ponižno in vdano v sinovem srcu pričujočega Zveličarja.

*

Presrečni prvoobhajančki! Tudi vaše srce bo postalo prav kmalu živ tabernakelj. Ljubi Jezus bo prišel v kratkem k vam, ki verujete vanj in ga imate tako radi. Morate ga imeti radi, saj je tako dober z vami in je že toliko storil za vas.

Tilka.

»Tilka, pridi malo k meni,« je poklicala mamica svojo hčerko, ki je sedela na vrtu in pletla.

Tilka vstane takoj in pride. Odkar se pripravlja za prvo sv. obhajilo, uboga starše na prvo besedo, čeprav ji je še tako težko.

»Poglej,« pravi mamica, »krstna botra je poslala zate denar, da bi ti ž njim kupila najlepšo obleko za dan prvega sv. obhajila. Kaj naj odgovorim botri?«

»Najlepše se ji zahvaljujem,« odvrne dekletce in odide počasi zopet na vrt.

Mati se je temu čudila; mislila je, da bo Tilka kar skakala od veselja radi bogatega daru. Zakaj Tilkina mati je bila vdova in ne posebno premožna.

Popoldne gre Tilka s svojimi tovarišicami - prvoobhajankami, kot ponavadi, v cerkev. Tam molijo z gospodom župnikom, da bi jim pomagal dobri Bog svoje srce lepo pripraviti na prvo sv. obhajilo.

Ena izmed deklic je vsa objokana. Tilka to hitro zapazi in na povratku jo vpraša:

»Rozika, zakaj si tako žalostna?«

Deklica je pričela jokati znova in ni mogla nič odgovoriti. Tilka pa ji je položila roko na ramo in jo je zaprosila:

»Povej, Rozika, morda ti bom mogla pomagati.«

Kmalu je zvedela, zakaj je Rozika tako žalostna. Rozikina mamica je namreč še mnogo bolj ubožna, kot pa Tilkina. Poleg tega pa ima Rozika še bratca, ki je ravno toliko star kot ona in bo šel tudi k prvemu sv. obhajilu. Toda mamica ne more kupiti za oba tega, kar je najpotrebnejše za ta prelepi dan. Oba ne moreta k sv. obhajilu; eden mora počakati do prihodnjega leta.

To je uboga mamica danes Roziki povedala, Rozika pa svoje bolečine ne more prikriti in začne znova ihteti.

Tedaj pa je prišlo Tilki nekaj odrešilnega na misel. Saj je vendar poslala njena botra toliko denarja, da je mamica rekla: »Najlepšo obleko boš imela in vse tisto, kar spada k obleki.«

Toda Tilka ne potrebuje in noče najlepše obleke. Mamica naj raje dá preostali denar Rozikini materi. Tako je mislila dobra deklica, pa Roziki ni hotela vsega izdati:

»Nikar ne jokaj, Rozika. Dobri Jezus bo že poskrbel, da boš tudi ti šla k prvemu sv. obhajilu. Pomagala ti bom.«

Rozika si je mislila: »Kako more Tilka tako govoriti? Dobra je res, toda bogata ni.«

Doma je vse to povedala svoji mami. Mamica ni rekla ničesar, zelo pa se je začudila in razveselila, ko je prišla naslednjega dne k njej Tilkina mamica. Tilka jo je namreč takole prosila:

»Kupi mi čisto preprosto obleko, ki prav malo stane, potem pa kupi obleko tudi za Roziko in še za njenega brata. Lepo te prosim, mamica, ne odreci mi tega!«

»Nikar ne jokaj, Rozika...«

Mamica je bila prvi hip zelo začudena, potem pa se je iskreno razveselila nad svojim dobrim otrokom in je rekla:

»Prav imaš, Tilka. Kakor ti hočeš, pa bom storila. Ljubi Jezus ne gleda na zunanjo obleko, veseli se pa, če je obleka naše duše lepa in bogato okrašena. Ta obleka postaja vedno lepša, čim več dobrega kdo stori. In danes si okrasila, Tilka moja, svojo dušno obleko z dobrim delom.«

Prišel je presrečni dan prvega sv. obhajila. Pri angelski mizi so klečali trije blaženi otroci: Tilka, Rozika in njen bratec.

Prijateljski pogovori o sv. maši.

(Po knjigi »Entretiens familiers sur la s. messe« priredil
Fr. Metod Turnšek S. O. Cist.)

Prijetno in koristno je biti...

Bilo je v nedeljo zgodaj v jutru, ko je neka preprosta ženica hitela čez polje v sosedno župnijo. Slovesno so v daljavi peli zvonovi in ženica je svoj korak še pospešila. Pa je srečala na križpotju popotnega človeka, ki jo je ustavil in začudeno vprašal: »Kam pa, mati, že na vsezgodaj in tako urno, kam?« »Na novo mašo, na novo mašo!« »Pa od tako daleč, od sosedne fare?« »Da. Se izplača. Na novo sv. mašo priti, se izplača strgati tudi nove podplate!«

Mali prijatelji, ta preprosta ženica je znala ceniti sv. mašo. Kajti koristno in prijetno je biti ne le pri novi sv. maši, dasi zlasti pri tej, marveč tudi pri navadni, vsaki sv. maši. Čemu vendar? O, glejte za trenutek, kateri so nameni sv. maše, in razumeli boste!

Z daritvijo sv. maše moremo:

1.) moliti Boga, kakor je Zanj dostojno; moremo
2.) zahvaljevati Boga primerno — za vse njegove dobrote; moremo
3.) zadoščevati vredno za svoje grehe in nepopolnosti; moremo
4.) prositi Boga po Gospodu Jezusu, da nam prizanese in podeli milosti, ki jih potrebujemo.

Le tako naprej, le pogumno naprej, mali kristjani, v svetem delu za lepoto in duhovno rast duš! Sv. maše se moremo udeleževati z namenom, da bi se očistili svojih grehov in napak, da bi zadobili milosti in napredovali v čednostih, le tako naprej, kajti sv. daritev nam res daje vse to.

A ne pozabimo, sv. maša je tudi najboljšo sredstvo za zahvalo Bogu, za njegove tolike dobrote.

Pomislite, koliko milijonov je še poganov, ki pravega Boga ne poznajo, ki molijo živali in delo svojih rok, ki nič ne vedo o Jezusu Odrešeniku, o delivki milosti in vodnici v nebesa — o sv. cerkvi. A vi? Ali ste prejeli zveličavni dar sv. krsta, ste postali otroci božji, dediči nebes. Ali se zahvaljujete Gospodu Bogu kaj za to? —

Tudi o grozni nesreči mehikanskih in ruskih kristjanov, zlasti otrok, veste. Kako zlobno jih brezbožniki radi Boga zasramujejo, trgajo od duhovnikov in službe božje! Nič vero-

nauka, nič pobožnega petja, nič sv. maše, nič sv. obhajila, tega nebeškega daru! Toda mi? Bodimo ljubemu Bogu hvaležni, da je tako radodaren do nas s sv. darovi in da nas tako mogočno štiti pred brezbožneži. Sovražniki sv. vere si sicer na vse mogoče načine prizadevajo, da bi od duhovnika, od sv. cerkve, od Boga odtrgali tudi vas, a ne bo jim uspelo, dokler boste hvaležni ljubemu Bogu za dar sv. vere, tako hvaležni, da boste za sv. vero pripravljeni tudi trpeti, če bi bilo treba.

Še na nekaj bi vas spomnil, na velik božji dar, ki se ga nič ne zavedamo, a bi brez njega ne mogli živeti: na naše zdravje in naš vsakdanji kruh. Kaj je zdravje, ve samo tisti, ki je bil bolan, in kaj je naš vsakdanji kruh, o tem bi vam mogli bridko potožiti milijoni gladnih otrok na Ruskem in drugod po svetu.

Ko je nekoč sv. Terezija razmišljala o tolikerih božjih dobrotah in ni vedela, kako bi se ljubemu Bogu zahvalila, se ji prikaže Jezus in ji reče: »Daruj mojemu nebeškemu Očetu e n o s a m o s v. m a š o in imela boš takoj zahvalo, ki presega neskončno vse dobrote, ki sem ti jih podelil.« Zares, sv. daritev ima neskončno vrednost, kajti žrtev, ki jo darujemo, ni samo najpopolnejši človek, marveč je ta človek obenem Bog — neskončni Bog. Vse, kar Bog stori, ima neskončno vrednost.

Združimo se torej pri sv. maši s samim Jezusom, ki po mašnikovih rokah daruje Bogu samega sebe, in skupno z njim se zahvalimo ljubemu Stvarniku za vse njegove milosti in dobrote! Zahvalimo se mu tudi, da je on Sam tako velik, tako dober, tako neskončno ljubezniv do nas.

Prijatelji moji!

Molite v majniku prav goreče za prvoobhajanje, da bi vsi vredno prejeli dobrega Jezusa v srce. V ta namen izpolnjujte tudi prav natančno ta mesec Jezusove dneve!

Janezkov poljubček.

Janezek je prišel pogosto obiskat sestro Tugomiro v samostansko zakristijo. Njegov očka je namreč služil v samostanu.

Pri teh obiskih je zvedel mali deček marsikaj lepega. Zvedel je tudi, da se bodo spremenile v cerkvi bele hostije, ki jih pripravlja sestra Tugomira, v Odrešeni-kovo presveto Telo. To mu je dobra sestra prav jasno razložila.

Nekega dne, ko je bil deček zopet v zakristiji, zapazi sestra, kako je vzel v ročice hostijo. Dolgo in pobožno je zrl vanjo. In nato? Janezek nese hostijo k ustnicam in jo vneto poljubi.

»Janezek, kaj pa vendar delaš?« ga vpraša sestra Tugomira. »Ljubega Jezusa vendar še ni v hostiji.«

Tedaj pogleda deček sestro prav veselo in pravi: »To nič ne dé. Ko bo prišel Jezus v sveto hostijo, bo našel moj poljubček — in vedel bo, da ga imam zelo rad.«

Večerna pesem.

Po dolinah siplje
luna žarek zlat,
šepeta mi ljubko:
Lezi spat!

V raju dobri Bogek,
čuvaj nad menoj!
Vedno hočem biti
Milček Tvoj.

Ti mi daješ kruha,
mleka in strdi,
toplo oblačilo
nič skrbi.

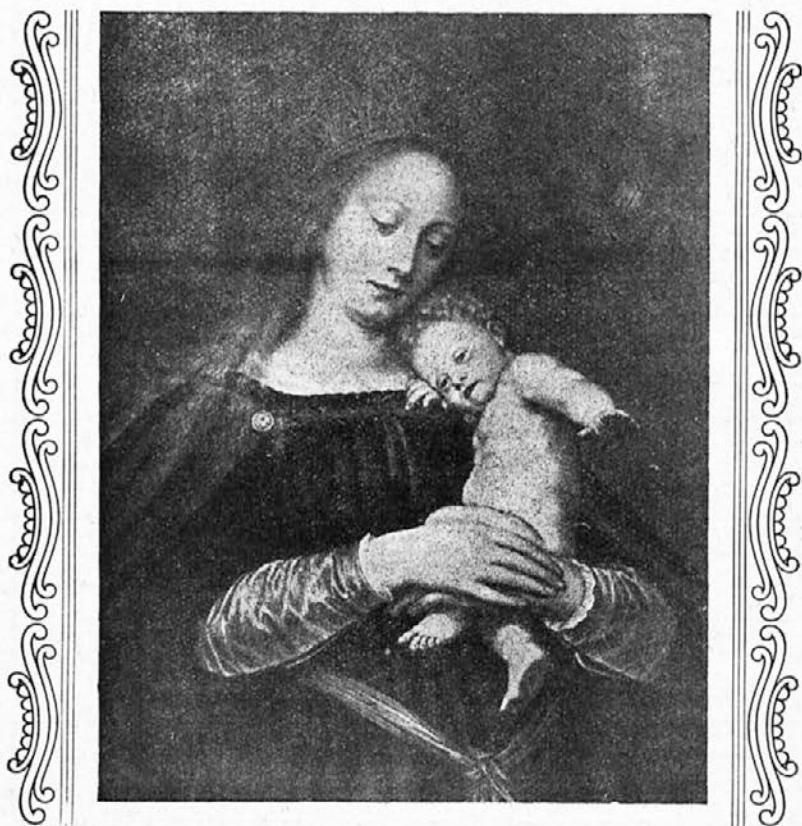
Zdravje daješ staršem
bratom in sestram,
Ti varuješ ognja
mirni hram.

Tisočkrat zahvaljem
bodi mi češčen!
Naj zadremljen, Vate
zatopljen!

Vabijo me v svate
angelci pojoč.
Očka, mamka, sestre,
lahko noč!   Tilač Zv.

Majniški Kraljici v pozdrav.

Skrivnostno šepečejo temni gozdovi
strmé se odpirajo nežni cvetovi.
Drevje se diči z mladim zelenjem;
vse prepojeno je s svetim drhtenjem.

Zvon oglasi iz visokih se lín,
sladko razlije se preko dolin
in pesem skrivnostno zakroži
s slavo Mariji — majniški roži.

Zarja večerna zlati že goré,
nežno se slavčkove himne glase,
dvigajo k zvezdam se višje in višje.
V božji naravi postaja vse tišje.

Tebi, Devica, velja naš pozdrav:
pesem srca do sinjih višav,
pesem od zemlje do zlatega raja
Tebi, Kraljica dehtečega maja.

Verija

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Zvonar: »Kaj! Kje se me upaš dotakniti, paglavec, smrkavec? Le še malo počakaj, pa boš videl, kako se jaz dotaknem, še danes boš videl! Opoldne pride prvo bičanje! In ti si številka ena, prvi na vrsti, ti že pokažem, po čem je brezova mast! Tipal te bom prav krepko, dokler se mi roka ne utruji in v eni minuti človek že nekaj opravi! Za danes je naročeno, da jih bo vsak držal eno celo minuto! Delile se bodo velike nagrade. Gospod Boksar je razdelil čas in pomisli: tebe je naročil mlatiti pet minut! Lahko si misliš, da bom ves čas dobro porabil!«

Drago: »Le poslušaj, Metka, kakšni lepi zabavi se umaknem! Pomoli temu pasjemu gobcu listke pod nos, da se mu plemenito navdušenje ohladi!«

Metka pokaže zvonarju oba listka. Strašno se je začudil, a kaj: moral je odpreti. Preden pa je vrata za njima zaklenil, se je postavil Drago v pozor, zvonarju pokazal jezik, osle in rožičke ter mu obrnil hrbet.

Učenci so zaman čakali, kdaj se bo Drago vrnil; bili so zelo v skrbeh. Ko ga tudi h kosilu ni bilo, so mislili, da ga je dal Zlodej zapreti v kako podzemsko ječo in v odmoru so se med seboj menili, kakšne hude muke bo moral pretrpeti njihov nesrečni tovariš. Ko so pa zopet prišli v šolo, jim je Boksar, potem ko mu je Zlodej o Dragotu povedal, napravil krepko pridigo, ki se jih je zelo prijela:

»Danes je med vami en prostor prazen, sodrga zločinska! Tistega, ki je na njem sedel, je naš oče, naš sodnik, gospod Zlodej (Boksar se je pri tej besedi odkril in zopet pokrnil) pregnal iz našega slavnega zavoda. Ta ničvrednež, ta zločinec je bil namreč tako neverjetno predrzen, da je Vašemu spoštovanemu gospodarju izjavil: Vse hudobije, vse zločine zadnjih dni sem iztuhtal in izvršil le jaz sam, Drago Pleničar! Kajpada nismo mogli trpeti, da bi tako zelo pokvarjen paglavec, pravi Mefisto ali Satan, še dalje bival pri nas; zato smo ga spodili. Sokriva pa je bila zločinov tudi dekla Meta; zato je morala tudi ona sramotno oditi. Tako smo hvala Bogu zopet prišli v stari red nazaj, kjer blagodejno vlada bič in povem vam, da ga bomo z večjo strogostjo upo-

rabljali nego doslej in sicer pri najmanjši senci nepokorščine ali lenobe. Zdaj veste, kaj vas čaka! Od vas samih je torej odvisno, ali naj vas krepka roka zvonarjeva očetovsko strahuje ali pa vam prizanaša.«

Boksar se je usedel. Ubogi učenci so se kar tresli, a vendar po Dragotovem zgledu jeli tuhtati, kako bi se za krivice maščevali. Preden je šel Drago k Julki, je stopi k sodniku, naj ga vendar ne pošlje zopet k Mišmaški, ampak mu dovoli bivati pri sestričnah.

15. Mišmaška zares omedli.

Ko je Drago prišel k mirovnemu sodniku, se je ta kar začudil: »No, glej ga fanta, odkod pa ti? Se pa nisi nič kaj dolgo pomudil v Zakletem gradu. Le kako si se zopet izmazal? Ali misliš biti za dolgo zunaj?«

Drago: »Za zmerom, gospod sodnik! Zato sem Vas pa tudi prišel prosit dovoljenja, da mi ne bo treba iti nazaj k moji teti Mišmaški, ki me tudi sama ne bi marala, in pa da bi smel ostati pri sestričnah Zajčevih.«

Sodnik: »Poslušaj, mladi prijatelj! Meni je vseeno, toda to ni samo od mene odvisno. Tvoji sestrični nista bogati, to sam veš. Morda te ne bosta marali, saj te nimata s čim preživljati.«

Drago: »Pa saj sem jaz dosti bogat, gospod sodnik, in rad jima prepustim vse svoje imetje.«

Sodnik: »Spominjam se pač, da si mi o tem že nekoč pravil; baje imaš petdeset tisoč dinarjev. Tudi Mana mi je nekaj povedala o tej reči. Toda teta Mišmaška naravnost pri-sega, da ni res, da torej nimaš ničesar.«

Drago: »Ko pa laže, laže, gospod sodnik! Le recite Mani, pa Vam prinese dokaze in videli boste, na kateri strani da je resnica!«

Sodnik: »No bomo že videli. Stvar bom vzel v roke. Za-enkrat bi tudi prav rad dovolil, da se naseliš pri sestričnah Zajčevih. Saj sta res dobri dekleti in Mišmaški prav nič podobni.«

Drago: »O hvala, hvala Vam, gospod sodnik! Joj, kako bo Julka vesela in kako zadovoljna bo z menoj!«

Sodnik smeje: »Kaj? Julka da ima takegale razposajenca rada? Beži, beži, kaj mi poveš!«

Drago: »Da, rada me ima tako zelo, da je jokala, ko sem moral oditi v Zakleti grad! Ako pa kdo joka, ta gotovo nima

samo malo rad, to ni kar tako. Človek samo takrat joka, kadar je zelo ganjen. O jaz to dobro vem!«

Sodnik smeje: »No prav, tem bolje, ako te ima Julka res rada. Če je to res, potem si boljšega srca nego sem mislil. Zdaj prijateljček moj, pa pojdi k sestričnima! Bom že poizvedel, kako je s tvojo zadevo. Saj pravkar pričakujem Mano.«

Drago: »Kajne, gospod sodnik, da boste vse moje imetje izročili mojima sestričnima?«

Sodnik: »Nič ti ne obljubim, ker stvar ni samo od mene odvisna, saj sem ti že rekel. Pač pa bom storil vse, da pridem s tvojo rečjo na jasno.«

Drago je odšel samo napol zadovoljen. Bal se je, da ne bi bil sestričnima v breme in da zlasti Julka ne bi bila prikrajšana, ako bosta morala še njega braniti. Šel je torej proti Ulici miru, a moral mimo Ulice boja, kjer je bila hiša tete Mišmaške. Teta je bila v kuhinji. Drago je pritisnil nos na šipo in jo zagledal v družbi nekega gospoda, ki ga pa ni poznal. Oba sta bila s hrbti proti oknu in se živahno razgovarjala. zlasti teta. Čepica je čepela postrani, razburjeno je mahala z rokami; vse je kazalo, da je zelo razdražena in zelo jezna. Zato je spoznal, da je najpametnejše, ako hitro izgine in odide dalje.

Burno mu je tolklo srce, ko je pri Zajčevih pritisnil na kljuko in stopil v sobo, kjer je Julka pletla nogavice kakor vedno. Vrata so nalahno škrtnila, ko jih je odprl in Julka se je živahno obrnila proti vhodu ter napela ušesa.

»Kdo je?« vpraša z rahlo tresočim glasom.

Drago se nasmehne, ne odgovori pa ne.

»Drago, kajne da si ti? ... Odgovori vendar, saj vem, da si ti!«

»Joj, Julka, Julka, dobra Julka!« krikne zdaj Drago in plane k njej. »Jaz sem, da, jaz sem! Zopet sem pri tebi in te nikoli več ne zapustim! Sodnik mi je dovolil, da ostanem pri tebi!«

Objel je Julko tako burno, da jo je skoraj prekucnil. Pa tudi ona ga je bila neizrečeno vesela.

Julka: »Ljubi moj Drago, ne morem ti povedati, kako silno sem vesela, da si se rešil tiste grozne hiše!«

Drago: »Prav imaš, Julka, hiša je res grozna, samo ta beseda se ji poda. Lahko si misliš, kako težko sem čakal, da jo zapustim.«

Julka: »Ali si bil zelo nesrečen, ubogi Drago?«

Drago: »Nesrečen: Ne, tega ne, saj nisem imel časa. Le pomisli, koliko dela človeku dá, preden si izmisli strašne in prav nenavadne reči in pa preden vse tudi izvrši popolnoma sam! Meni je kvečjemu Metka malo pomagala. Moral sem doseči, da bi me spodili, pa vendar tako, da me nikoli niso zalotili. Zato res nisem imel časa, da bi bil žalosten in nesrečen.«

Julka: »No lepa reč, potem pa name in na Julko še mislil ni.«

Drago: »Oh, ravno nasprotno! Vse, kar sem iztuhtal in naredil, sem delal zato, da bi bil prej zopet pri vama. Kaj pa ti, Julka, si kdaj mislila name?«

Julka: »Vedno. Skrbelo me je in bila sem žalostna. Zelo hudo mi je bilo pri srcu radi tebe, ubogi Drago! Tako zelo sem se bala, da boš zopet kaj hudega naredil, kaj zares hudega!... Saj veš, da vedno tuhtaš, kako bi se zmaščeval, kadar s teboj grdo ravnajo. Maščevalnost pa je nekaj zelo slabega, saj je naravnost zoper ljubezen, katero nam Bog zapoveduje! In kadar žališ Boga, ubogi Drago, takrat je meni tako hudo, da bi se ti zares smilila, ako bi mi videl v dno srca!«

Drago: »Julka, draga Julka, odpusti mi! Povem ti prav za gotovo, da nikoli ne delam nalašč, kadar sem hudoben. Boga sem res večkrat žalil, pa mi je zelo, zelo hudo, ker je Bog z menoj neskončno dober.«

Julka: »Vem, prijatelj moj! Toda preveč se daš zapeljati slabemu nagnjenju in premalo prosiš Boga, naj ti pomaga, zato pa tudi nimaš njegove pomoči, pa zopet padeš!«

Drago: »Le verjemi, Julka, da bo odslej vse drugače. Ko bom stanoval pri vama, boš videla, da boš zadovoljna z menoj, tako bom poslušen in dober. Molil bom pa odslej tudi mnogo več — le verjemi.«

Julka se nasmehne, ne odgovori pa nič, ampak zopet vzame pletenje v roke.

Drago: »Ali verjameš, Julka, da sem lačen ko volk? Ob osmih sem dobil košček suhega kruha, zdaj je pa že pol-dne proč.«

Julka: »Saj mora vsak čas priti Mana, da bomo kosili; če si pa hočeš tačas odrezati kos kruha, si ga pa dej; saj veš, kje je.«

Drago si odreže malico kruha, pa še preden jo pospravi, pride domov Mana.

»No Drago, si vendar prišel? Si le dosegel, da so te spodili? Ne čudim se pa temu kar nič, moram reči. O le pazi, da te ne bo morala še Julka spoditi, ki te bo imela ves dan na glavi!«

Drago: »Ne boj se, Mana, saj bom pridno delal. Hodil bom h gospodu župniku in k učitelju; ne bo mi dolgčas, zato ne bom mogel uganjati neumnosti. Postal sem pameten.«

Mana se zasmije: »Glejte si no! Od kdaj, gospod Drago, pa se štejete med dobre in pametne?«

Drago: »Že dolgo časa; odkar sem bil nesrečen.«

Mana se še vedno smeje: »To je pa vendar čudno, da kaj takega pri tebi še nisem opazila in Julka tudi ne!«

Drago: »Seveda, ti že ne, ker me še ne poznaš! O Julki pa vem, da me ima vsak dan za boljšega!«

Julka se namehne, a Drago hoče, naj odgovori, zato reče: »Ne govorimo o tem, kar je bilo, ampak rajši se pomenimo, kako bo za naprej! In jaz stavim, da bo Drago pri nama vse drugačen in boljši nego pri svoji teti!«

Drago: »Tako malo bom podoben prejšnjemu Dragotu, kakor malo ste vidve podobni teti!«

Mana: »Bog te usliši, Drago! In jaz se bom za srečno štela, da bomo imeli v tebi še enega svetega Karola!«

Pri teh besedah se vrata sunkoma odpro in na pragu se prikaže gospa Mišmaška, kar je grozno prestrašilo Julko, ki jo je spoznala po burnem sopihanju, pa po pritajenem Dragotovem kriku. Vsi so obmolknili. Bleda ko zid in trepetajoč ko šiba na vodi stopi Mišmaška proti Mani, ki edina ni pokazala strahu.

»Mana«, reče Mišmaška s pohlevnim glasom, ki se mu je poznalo hudo razburjenje, »kaj si povedala sodniku o meni?«

»Sodniku?« odvrne Mana zares presenečena, »ne vem, kaj hočete reči. Ne spominjam se, da bi bila govorila s sodnikom.«

»Joj, ali res?« se Mišmaška naenkrat opogumi. »Torej se je kar na lepem izmislil, se gladko zlagal, da bi se jaz zagovorila.«

Za frančiškanske misijone so darovali:

Iz Maribora:

Po 50 para: Nimmerrichter Lidija, Golob Matilda, Kocbek Dr., Kranjc M., Fervega Jelenc, Stiberc Hansi. — Neger Kurt 1.50 Din, Felber Ilse 2.— Din, Kiffmann Amalija 6.— Din, Neger Lore 2.50 Din, Brandstetter E. 0.25 Din, Gutmaier Hilda 2.— Din, Cvahte A. 5.50 Din,

German M. 2.— Din, Reiter Silva 2.25 Din, Sipoš Pavla 1.— Din, Sitar Frida 1.— Din, Kobau K. 1.—, Mitič St. 2.— Din, Glaser M. 1.— Din, Pintar V. 1.— Din, Lukaš H. 3.50 Din, Bitežnik M. 2.— Din, Ločičnik Zd. 2.— Din, Klarica Brumec J. 2.— Din, Planinc J. 1.— Din.

»Klarice« iz Kočevja :

Resnik Zinka 1.25 Din, Putre Erna 10.— Din, Dombi 0.25 Din, Schleimer Helena 1.— Din, Horvat Majda 10.— Din, Rustja Vladica 2.— Din, Širok Milica 10.75 Din, Brunar Fanika 0.50 Din, Putre Hedvika 10.— Din, Betriani Dara 2.— Din, Šifrer Ditka 2.— Din, Paradiš Marinka 2.— Din, Peterlin Majda 5.— Din.

Znamke in štanijsol so darovali :

Dekliška šola v Hrastniku, »Lučkarji« iz Škocjana pri Mokronogu, Kušar Alojzij (Notranje Gorice), Kocutar Franc (Škofljica).

Rešitev obeh ugank v prejšnji številki :

- I. Vsak dan prosim Jezusa
naj reši bratca črnega.
- II. Jezus Kristus, ki si za nas toliko
trpel, usmili se nas!
Pravilno jih je rešilo obe uganki 67.

Izrečbani so bili: Slavica Sivka (Sv. Jurij ob Južni železnici), Adamič M. (Kompolje), Strukelj Anica (Borovnica), Slatnar Ivan (Smlednik), Babšek Lojze (Lavrica) in Hariš Marija (Kokra).
Dobe lepo sliko Matere božje.

POŠTA MALEGA JEZUSA

UREDNIK ODGOVARJA.

Ireni Plut, dijanki II. razr. realne gimn. v Ljubljani. — Zelo me veseli da imaš tako nežno ljubezen do božje Matere. V mesecu majniku boš imela prilike dovolj, da ji v dejanju pokažeš svojo ljubezen. Hodi rada k šmarnicam. Ta mesec prejmi večkrat Jezusa v srce!

Tilae Zvonki, I. razr. v. nar. šole, Ljubljana. — Tvoj opis nedeljske šolske službe božje mi je prav všeč. Tudi s pesmico sem kar zadovoljen in jo tudi priobčujem.

Rus Veri, učenki osnovne šole v Ljubljani. — Pesmico »Vstajenjec« si poslala za en mesec prepozno. Še kaj pošlji!

Vsi ostali odgovori morajo vsled pomanjkanja prostora odpasti.

Urednik.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostov Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.